

ERDÉSZETI LAPOK

LXXVIII.
ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
K Ö Z L Ö N Y E

7.
FÜZET.

KIADJA AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben Wagner Károly és Divald Adolf

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. ING. MIHÁLYI ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díja: egész évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, V., Alkotmány-utca 6 sz. II. emelet.
(Tavbeszélő: 123-722.)

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET FELTERJESZTÉSE A M. KIR. FÖLDMÍVELEÉSÜGYI MINISZTER ÚRHOZ A FA- TERMÉKEK ÁRÁNAK MEGÁLLAPÍTÁSA TÁRGYÁBAN.

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Egyesületünk igazgató-választmánya e hó 12-én tartott ülésében foglalkozott a tűzifa árával és az ország faanyagszükségleteinek ellátásával.

Bármily örvendetesnek tartja is Kárpátaljának az anyaországhoz való visszacsatolását, még sem tudja magáévá tenni azokat a túlzott és a reális alapot nélkülöző reménységeket, hogy faanyag-szükségleteink ellátásán felül még nagymennyiségű kivitelre is nyílnék e címen alkalom.

Azt, hogy fenyőfa-ellátásunk még mindig igen jelentős behozatalra szorul, már a hivatalos tényezők is megállapították.

Teljesen tévesnek tartja azonban igazgató-választmányunk azt a köztudatba már részben átment fölfogást, hogy Kárpátalja visszacsatolása a tűzifatermelés terén is az ország szükségleteinek hiánytalan ellátásán felül még számottevő kivihető felesleget is jelentene.

Ép így a legnagyobb aggodalommal látja azokat a törekvéseket is, amelyek a tűzifa árának a 2 évvel ezelőtti megállapított s az erdőgazdaság által azóta is irányárnak tekintett legmagasabb árak alá leendő leszorítását célozzák.

Ami a szükségletek ellátásának kérdését illeti, egyesületünk meggyőződése az, hogy ha Kárpátalja 3 nagy vegyigyára továbbra is üzemben marad, a Kárpátalja szükségletein fölül termelhető tűzifa-készletek csak abban az esetben lesznek elegendők a fában szegény Kisalfölddel és a határmenti nagyobb városokkal is megnagyobbodott ország szükségleteinek ellátására, ha a magyar erdőgazdaság továbbra is az összes termelési lehetőségeket kihasználja s a helyi szükségleteket elsősorban a gyéritési anyagokkal és egyéb alárendelt választékokkal tudja ellátni.

Szükségésnek tartja igazgató-választmányunk itt legelső sorban rámutatni arra, hogy már a két évvel ezelőtt történt ármegállapítás alkalmával a kományszat csak a bükk tűzifánál vette teljes mértékben számításba az addig felmerült munka- és fuvarbéremelkedéseket.

A cser, tölgy tűzifánál, valamint az alárendeltebb választékoknál csak részben honorálta ezeket a különbségeket.

Ismeretes Nagyméltóságod előtt, hogy a gazdatiszti nyugdíjintézet, a mezőgazdasági munkásbiztosítás életbeléptetése, a legalacsonyabb munkabéreknek sokhelyütt hivatalból történt megállapítása, végül a beruházásokhoz való egyszeri hozzájárulás az erdőgazdaság közterheit igen jelentékeny mértékben fokozták.

De ép úgy ismeretes Nagyméltóságod előtt az is, hogy a katonai fegyvergyakorlatok, a létszám állandó emelkedése, a fuvarerőnek katonai célokra való igénybevétele, a mezőgazdasági munkák elmaradása stb., a munka- és fuvarbéreket is jelentősen megrágták.

Nem titkolhatjuk Nagyméltóságod előtt azt, hogy ezeknek a terheknek a következtében ma nehézségek elé kerültek olyan tartamosan, szakszerűen és gondosan kezelt erdőgazdaságok is, amelyek a közelmúltban semmiféle anyagi nehézséggel nem küzdöttek.

Ha a már a közhangulatba bevitt tűzifa-árcsökkenés bekövetkezik, ennek terhe kétségtelenül teljes egészében a termelő erdőgazdaságokra fog nehezedni.

Sem a kereskedelmet irányító tőke, sem a szállításokat lebonyolító államvasút nem hajlandó az eddigi költség és keresetigényükből valamit is engedni.

Az eredmény tehát újból az lesz, hogy az árcsökkenés terhe is teljes egészében azt az őstermelési ágat fogja nyomni, amelyik eddig is a terhek tulnyomó részét viselte, mert sem szándéka, sem módja nem volt arra, hogy tényleges jövedelmeit a megfelelő megterhelés elől elvonja.

Rá kell azonban mutatnunk arra is, hogy az áraknak ez a leszállítása katasztrófát jelent magára a kárpátaljai termelésre is.

Az eddigi olcsó termelések, olcsó vételek, lehetségesek voltak ott azért, mert a cseh kormányzat a közlekedési eszközökhöz közel fekvő részeken majdnem mérték nélkül engedélyezte a használatokat s a letarolt területek felújítására gondot egyáltalán nem fordított.

A jövő termeléseknél már nem csak a feltárás jelentékeny költségeivel kell számolni, de számolni kell avval is, hogy a termelések eredményeiből a birtokosnak a most már ott is hatályos erdőtörvény értelmében el kell végeznie mind az általa kitermelt területek felújítását, mind a cseh uralom alatt keletkezett régi hátralékok igen költséges pótlását is.

Nem mentesül ezektől a költségtöbbletektől maga a kincstári adminisztráció sem, mert az eddig beszerzett felvilágosítások szerint az utolsó 20 év vágásterületeinek felújítását a cseh uralom a kincstári erdőkben is jórésztben elmulasztotta.

Ha most még ehhez hozzávesszük, hogy a csonkaországbeli termelések természetszerű megoszlása következtében a Kárpátalja készleteit kivétel nélkül 300—400 km., sőt ennél jóval nagyobb szállítási távolságokra kell elvinni, ha az eddigi román tűzifa-behozatalt magyar fával akarjuk pótolni, akkor nyilvánvaló lesz, hogy ez az árleszállítás magukra a kárpátaljai kincstári erdőkre is katasztrófát fog jelenteni.

Katasztrófát fog jelenteni annál is inkább, mert a kincstári adminisztráció nem tud kitérni az elől, hogy a békeidőben ezen a területen foganatosított, nagy költséget igénylő szociális intézkedéseket újból életbeléptesse.

Egyesületünk igazgató-választmányának véleménye szerint nem lehet egy ilyen árkérdés egyoldalú elbírálásával egyszerűen üzemen kívül helyezni a 3,5 millió hold magyar erdő 10—15%-át.

Nem lehet újból visszahozni azokat az állapotokat, amikor 20—30.000 vasúti kocsirakomány gyérítési és tisztítási anyag, tuskó- és galyfa az erdőn korhadt el, a fiatalosok ápolatlanul maradtak, s ezzel szemben 150.000 vagónt meghaladó mennyiségben és közel 40 millió pengő értékben özönlött be a külföldi fa az országba.

Egyesületünk igazgató-választmánya lehetségesnek tartja azt, hogy a politikai viszonyok folytán a Kárpátalján feltorlódott készletekből 8—10 hónapon át még csökkenő magyar termelés mellett is el lehessen látni a belföldi szükségleteket.

Meggyőződése azonban az, hogy minden olyan intézkedés,

amelyik a belföldi termelést további mértékben csökkenti, mint amilyen mértékben az a rendkívüli használatok elmaradása folytán amúgy is csökken, feltétlenül tűzifahiányra fog vezetni, amelyik már a legközelebbi hideg időszak beálltával is igen kártekonnyan érezteti hatását.

De ugyanilyen aggodalommal nézi egyesületünk a szerfa-értékesítés lehetőségének a kérdéseit is.

Nagyméltóságod előtt is ismert okokból számottevő tölgy, kőris és egyéb kemény fűrészáru-készletek halmozódtak fel, amelyeknek kivitele elé az állami igazgatás egyre nagyobb nehézségeket gördít.

A nyers* tölgy-szerfaárak az utolsó hónapokban 30—40, sőt bizonyos vonatkozásokban még ennél több %-kal is visszaestek.

A világhírű magyar kőrisrönk értékesítése ma már majdnem lehetetlen, s a termelt, különösen a szétrepedezésnek és romlásnak amúgy is kitett rönkö-készletek eladatlanul hevernek.

Egyesületünk teljes bizalommal számít arra a megértésre és arra a messzemenő jóindulatú és hathatós támogatásra, amelyet ezeknek a kérdéseknek a megoldásánál a Nagyméltóságod bölcs vezetése alatt álló minisztérium részéről eddig is mindig tapasztalt.

Tisztelettel kérjük ezért Nagyméltóságodat, méltóztassék ezekre a kérdésekre tovább is a legnagyobb gondot fordítva, az erdőgazdaság veszélyeztetett érdekeit megmenteni és az ebben az irányban folytatandó tárgyalásokba minden alkalommal egyesületünket is bevonni.

Fogadja Nagyméltóságod kiváló tiszteletünk őszinte nyilvánítását.

Budapest, 1939. évi június hó 17-én.

Az Országos Erdészeti Egyesület nevében:

Bíró Zoltán s. k.,
ügyvezető.

Báró Waldbott Kelemen s. k.,
elnök.

